

РЕШЕНИЕ

№ 3016

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 31.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3065** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба [фирма], [населено място], чрез адв. В. Л. против Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/01.12.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], изменен с Решение № 433/31.03.2010г. на директора на дирекция „О.“ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва валидността на атакувания ревизионен акт като твърди, че ревизионното производство е образувано в нарушение на чл. 112, ал.2 от ДОПК от орган по приходите – началник сектор Ревизии при офис „Средни данъкоплатци и осигурители“ към ТД на НАП [населено място], който не разполага с материална компетентност по възлагане на ревизии. На това основание според изложеното в жалбата е нарушен и чл. 119, ал.2 от ДОПК при определяне на органа, компетентен да издаде ревизионен акт по отношение на С. – кафе Е..

Наред с горното в жалбата се оспорват като незаконосъобразни определените на дружеството задължения по ЗДДС, произтичащи от отказ на правото на данъчен кредит за данъчен период м.12.2007г. по фактури, издадени от [фирма] и за данъчни периоди м.01., м.02. м.03, м.04 и м.05.2008г. по доставки на рекламни услуги от АБВ-Плюс Е., както и извършеното с ревизионния акт преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО/отм./ и действащия ЗКПО /в сила от 2007г./ и определения допълнително корпоративен данък, както следва:

За 2002 година – извършеното преобразуване на ФР със сумата от 44 772.67 лева и 51 242.42 лева /т.3 и т. 4 от ревизионния доклад/ и определения допълнително данък за

вносяне в общ размер на 23 155.70 лева, от които данък за общините в размер на 9 853,49 лева и данък върху печалбата в размер на 13 302,21 лева, ведно със съответните лихви в общ размер на 20 393,45 лева; както и определените за същия период лихви върху авансови вноски в размер на 383.83 лева; По отношение на така определените задължения жалбоподателят твърди, че органите по приходите и ответника неправилно са възприели определената при ревизията „справедлива пазарна стойност” като пазарна цена по смисъла на §1, т.10 от ДР на ДОПК при продажбата на 23 бр. автомобили Ситроен, както и че при определянето на разходите по договори за лизинг, не е отчетено обстоятелството, че сключените от ревизираното лице договори за лизинг са прекратени по силата на тристранно споразумение за заместване, сключено между лизингодателя, С. кафе Е. и Б. АД и счетоводното отчитане на прекратяването на лизинговите договори съгласно Н. 17

За 2003 година – начислените лихви върху корпоративния данък в размер на 573.85 лева /съгласно т.2 от РД/ и определените за същия период лихви върху авансови вноски в размер на 136.60 лева;

За 2004 година – увеличението на ФР със сумите от 11 004 лева /т.3 от РД/, с 1 487 лева /т.4 от РД/ и с 584.33 лева /т.5/ и определения в тази връзка корпоративен данък за довносяне в размер на 2 549.64 лева и съответните лихви за забава върху тази сума, както и лихва върху направените авансови вноски в размер на 559.96 лева;

За 2005 година – увеличението на ФР със сумата от 68 826.86 лева /т.3/, с 12 003.90 лева /т.4/, с 3 146.36 лева /т.7/, с 1922.98 лева /т.8/ и определения допълнително корпоративен данък за довносяне и съответните лихви, както и лихвите върху авансови вноски за този период в размер на 580.70 лева;

За 2006 година – увеличението на ФР с 36 157.96 лева /т.1/, с 9 408.45 лева /т.5/, с 1923 /т.7/ и определения корпоративен данък за довносяне, както и лихви върху авансови вноски за този период в размер на 1078.29 лева

За 2007 година – по отношение извършеното преобразуване на ФР със сумите от 9 545.77 лева /по т.6 от РД/, със сумите от 300 000 лева /по т.7/ и със сумата от 1922.98 лева /по т.8/ и определения в тази връзка корпоративен данък за вносяне и съответните лихви, както и по отношение на определените лихви върху авансови вноски в размер на 979.82 лева.

В жалбата и в представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя се излагат подробни съображения за нарушения на приложимия по време материален закон по отношение на извършеното преобразуване на финансовия резултат и определените на това основание допълнителни задължения за корпоративен данък за периода 2002 – 2007 година.

Иска се прогласяване нищожността на ревизионния акт, респективно неговата отмяна. Претендира се присъждането на деловодни разноски.

Ответникът – директор на Дирекция Обжалване и управление на изпълнението чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу ревизионен акт, в частта, в която е

обжалван по административен ред и не е отменен. При съдебното оспорване е спазен предвиденият от закона преклузивен срок. В тази връзка съдът съобрази, че актът е обжалван по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК с жалба, подадена на 17.12.2009г. Броен от този начален момент 45 – дневният срок по чл. 155, ал.1 от ДОПК /в приложимата му по време редакция в сила от 01.01.2006г. до изм. с ДВ бр. 14/2011 / изтича на 31.01.2010г. В този срок между страните е сключено валидно споразумение по чл. 156, ал. 7 от ДОПК за неговото удължаване с 2 месеца видно от разменената между страните кореспонденция от 13.01.2010г. и от 18.01.2010г. Решение № 433 е издадено на 31.03.2010г. в рамките на удължения срок и е връчено на 07.04.2010г. Поради това жалбата постъпила в съда на 21.04.2010г. е подадена в преклузивния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Ревизионното производство спрямо С. – кафе О. е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № 900203/24.06.2009г. изменена със ЗВР № 900303/10.11.2008 г., издадени от Т. Т. В. - началник сектор „Ревизии“ при офис „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП С. – град. Ревизията е повторна във връзка с отменително решение № 810/15.06.2009 г. на директора на Дирекция О. [населено място], с което е отменен частично предходен РА № [ЕГН]/13.04.2009г. на орган по приходите при ТД на НАП С.. В обхвата на ревизията са включени задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.12.2007г. до 31.05.2008г. и по ЗКПО за периодите на 2002 – 2007г. включително.

За резултатите от повторната ревизия е съставен Ревизионен доклад № 900303/10.11.2009г. от ревизиращите органи по приходите А. Д. и Х. И.. Докладът е връчен надлежно като ревизираното дружество е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал.5 от ДОПК оспорвайки констатациите органите по приходите и предложението на закона при определяне на допълнителни задължения по ЗДДС и по ЗКПО за процесните периоди.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/01.12.2009г. от А. Т. Д. въз основа на З. № К 900303/30.11.2009г. издадена от Т. Т. В. -началник сектор „Ревизии“ при офис „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП С. – град.

В ревизионния акт са възприети предложените на ревизиращите органи по приходите относно корекциите в декларирания ДДС и корпоративния данък за ревизираните периоди, с изключение на предложението, което касае определения корпоративен данък за 2007г. В тази част е уважено възражението на жалбоподателя по т.3.1.6 относно допуснатата техническа грешка в раздела намаляване на финансовия резултат и по т.3.1.7 – по отношение осчетоводените разходи за Д. – компютърна система доставена от С. О..

По този начин с ревизионния акт на жалбоподателя се определят следните задължения:

По ЗДДС – отказва се право на данъчен кредит в размер на 110 000,00 лева за данъчни периоди от 01.12.2007г. до 31.01.2008г. по фактури № 304/28.12.2007 г. и № 326/07.01.2008 г., издадени от [фирма] и се отказва право на данъчен кредит в размер на 134 927,04 лева за данъчни периоди от 01.02.2008г. до 31.05.2008г. по фактури № 7/20.02.2008г.; № 26/28.03.2008г.; № 27/31.03.2008г.; № 71/11.04.2008г. и № 113/07.05.2008г., издадени от [фирма].

По ЗКПО установените с акта задължения са както следва:

За 2002 година е извършено преобразуване на финансовия резултат на дружеството в

посока увеличение 1. със сумата от 44 772.67 лева, представляваща неотчетения като приход /печалба/ ДДС от извършена продажба на 23 броя автомобили Ситроен на свързано лице - Б. АД по фактура № 101985/26.04.2002г. и 2. със сумата от 51 242.24 лева отчетени разходи по лизингови договори в нарушение на СС 16. На това основание е определен данък за довносяне в общ размер на 23 155.70 лева и лихви върху тази сума от 20 393,45 лева.

Наред с това за 2002 година са определени и лихви върху авансови вноски в размер на 383.83 лева, тъй като през този период не е внасял авансови вноски.

За 2003 година са определени задължения за лихви върху невнесен в срок корпоративен данък в размер на 573.85 лева и лихви върху невнесени авансови вноски по чл. 56, ал.1 от ЗКПО в размер на 136.30 лева.

За 2004г. е извършено увеличение на ФР със сумата от 11 004.01 лева /по т.3 от РД/ на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО представляващи разходи по договори за реклама, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство в годината на фактурирането им, а не като разходи за бъдещи периоди, предвид периодичния характер на рекламните услуги. Освен това ФР е увеличен и със сумата от 1 487.96 лева /по т.4 от РД/, представляващи отчетени разходи за амортизации на Д. – Д., видеостена и телевизор при неправилно определена амортизационна норма от 50 %, вместо 15 % на основание чл. 22, ал. 8 от ЗКПО /отм., както и със сумата от 584.33 лева /по т.5 от РД/, представляващи лихви за просрочие на данъчни задължения, на основание чл. 23, ал.2, т. 2 от ЗКПО /отм./

В резултат на извършеното преобразуване на ФР е определен допълнително корпоративен данък за внасяне в размер на 2 549.64 лева и съответните лихви върху тази сума. И за този финансов период са определени лихви върху дължими и невнесени авансови вноски по чл. 56, ал.5 от ЗКПО /отм./ в размер на 559.96 лева.

За 2005 година финансовият резултат на дружеството е увеличен както следва: по т.2 от РД със сумата от 737 420.62 лева, представляващи осчетоводени разходи за рекламни материали в нарушение на ЗСч и СС 16, които материали представляват ДА по своя характер и са на стойност, която надхвърля прага на същественост, приет от дружеството; по т.3 от РД със сумата от 68 826.86 лева на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО, представляващи разходи по договори за реклама, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство в годината на фактурирането им, а не като разходи за бъдещи периоди, предвид периодичния характер на рекламните услуги; по т. 4 от РД – със сумата от 12 003.90 лева на основание чл. 23, ал.2, т.20 от ЗКПО, представляващи разходи за маркетингови проучвания, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство; по т. 5 от РД – със сумата от 100 000 лева, разходи за СМР отчетени по сметка 602 „Разходи за външни услуги” по фактури, издадени от ЕТ Майстора – С. В.; по т. 6 от РД – със сумата от 24 855.67 лева на основание чл. 23, ал.2, т.10 от ЗКПО разходи за реализация на ядки, които не са документално обосновани; по т. 7 от РД – със сумата от 3 146.36 лева на основание чл. 23, ал.2, т. 2 от ЗКПО /отм./ представляващи лихви за просрочие на данъчни задължения и по т. 8 от РД ФР е увеличен със сумата от 126 975.00 лева представляващи начислени амортизации в нарушение на ЗСч. и е намален със сумата от 125 052.02 лева на данъчнопризнати амортизации на основание чл. 23, ал.3, т.11 от ЗКПО /отм./ като увеличението е с разликата от 1 922.98 лева.

По този начин за 2005г. в РА е определен корпоративен данък за внасяне в размер на 142 226.46 лева и съответните лихви върху тази сума, както и лихви върху дължими е

невнесени авансови вноски по чл. 56, ал. 1 от ЗКПО /отм./ в размер на 580.70 лева.

За 2006 година финансовият резултат е преобразуван като е увеличен както следва: на основание чл. 23, ал.2, т.13 и т.10 от ЗКПО със сумата от 36 157.76 лева /по т.1 от РД/, представляващи разходи за гориво на автомобили собственост на свързано лице Б. АД, отчетени по договор за съвместна дейност, с които се превишава наемната цена на същите автомобили за същия период определена в хода на ревизията с експертиза; със сумата от 116 771.00 лева /по т.2 от РД/, представляващи осчетоводени разходи за рекламни материали в нарушение на ЗСч и СС 16, които материали представляват ДА по своя характер и са на стойност, която надхвърля прага на същественост, приет от дружеството; със сумата от 87 093.44 лева /по т. 4 от РД/ на основание чл. 23, ал.2, т.10 от ЗКПО разходи за реализация на ядки, които не са документално обосновани; със сумата от 9 408.45 лева /по т. 5 от РД/ - неотчетени приходи от продажби, със сумата от 24 757.28 лева /по т. 6 от РД/ на основание чл. 23, ал.2, т. 2 от ЗКПО /отм./ представляващи разходи за лихви за просрочие на данъчни задължения; със сумата от 1 922.98 лева /по т.7 от РД/ представляваща разликата между извършеното увеличение на ФР със сумата от 46 606.00 лева поради неправилно отчетени амортизации и намалението на ФР със сумата на данъчнопризнатите амортизации за същия период от 44 683.00 лева;

В резултат на извършените преобразувания на ФР на С.-Кафе Е. е определен корпоративен данък за 2006г. в размер на 44 416.64 лева и лихва върху тази сума в размер на 16 511.88 лева, както и лихви върху авансови вноски за този период в размер на 1078.29 лева.

За 2007г. са извършени следните преобразувания на ФР: по т.1 от РД е уваженото възражението на ревизираното лице за допуснати технически грешки и са коригирани констатациите в РД като ФР е увеличен със сумата от 5 546.47 лева, по т.2 от РД – ФР е увеличен със сумата от 89 857.00 лева представляващи осчетоводени разходи за рекламни материали в нарушение на ЗСч и СС 16, които материали представляват ДА по своя характер и са на стойност, която надхвърля прага на същественост; по т. 4 от РД – ФР е увеличен със сумата от 93 886.25 лева на основание чл. 77, ал.1 от ЗКПО разходи за реализация на ядки, които не са документално обосновани; по т. 5 от РД – ФР е увеличен със сумата от 11 282.47 лева разходи за Н. отчетени в нарушение на ЗСч; по т. 6 от РД – ФР е увеличен със сумата от 9 545.77 лева на основание чл. 16, ал.1 от ЗКПО – приходи от лихви по договор за заем от 02.10.2007г. сключен между С. кафе О. и свързано лице – Б. АД, при който договорената между страните лихва се различава от пазарната лихва съгласно чл. 16, ал.2, т.3 и §1, т.32 от ДР на ЗКПО; по т.7 от РД – ФР е увеличен със сумата от 300 000 лева, на основание 16, ал.2, т. 4 от ЗКПО отчетени разходи по сметка 602 „разходи за външни услуги” по фактура № 304/28.12.2007г. издадена от Търговска къща – Е. Е.; по т. 8 от РД – ФР е увеличен със сумата от 1922.98 лева на основание чл. 54 от ЗКПО непризнати данъчни амортизации.

За 2007г. с ревизионния акт ФР е намален със сумата от 239 656.57 лева – данъчно признати разходи за амортизации на основание чл. 75, ал.4 и чл. 81 от ЗКПО, както и със сумата от 9 408.45 лева на основание чл. 75, ал. 7 от ЗКПО във връзка с констатациите в т. 6.3.3 от РД относно осчетоводени приходи и разходи за 2006г.

В резултат за 2007 година в РА е определен корпоративен данък за внасяне в размер на 19 769.37 лева и съответните лихви.

Актът е обжалван по административен ред в частта на определените задължения по ЗДДС изцяло, както и в частта по ЗКПО по отношение на извършеното преобразуване

на ФР и определените задължения за корпоративен данък за периода 2002 – 2007г. С решение № 433/31.03.2010г. е изменен по отношение на определените задължения по ЗКПО както следва:

За 2005 година ответникът е приел, че с ревизионния акт неправилно е преобразуван ФР със сумата от 10 000 лева, осчетоводени по сметка 207 „разходи за Д.” и е определил, че ФР подлежи на преобразуване със сумата от 90 000 лева.

Видно от мотивите решение № 433/31.03.2010г. /лист 80 от делото/ - директорът на Дирекция О. [населено място] е приел за основателна, жалбата на С. – Кафе Е. в частта на извършеното преобразуване на финансовия резултат на основание чл. 23, ал.2, т.20 от ЗКПО /отм./ и чл. 77, ал.1 от ЗКПО със стойността на отчетените разходи за рекламни материали както следва: за 2005г. – със сумата от 737 420.62 лева, за 2006г. – със сумата от 116 771.00 лева и за 2007г. – със сумата от 89 857 лева, както и в частта на извършеното преобразуване на ФР на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО /отм./ и чл. 77, ал. 1 от ЗКПО със стойността на отчетените разходи за реализация на ядки както следва: за 2005г. — 24 855,67 лева, за 2006г. - 87 093,44 лева и за 2007г. - 93 886,25 лева, тъй като тези разходи са част от отчетените разходи за рекламни материали и са участвали в извършеното преобразуване на финансовия резултат за съответния период като част от разходите за рекламни материали.

В резултат в хода на административното обжалване, определената в ревизионния акт данъчна основа за облагане с корпоративен данък за 2005 година в размер на 1 079 383,93 лв. се променена на 307 107,64 лв., а определеното с акта задължение по ЗКПО /отм./ в размер на 161 907,59 лева е изменено на 46 066,15 лв., ведно със съответните лихви, при деклариран и внесен от лицето корпоративен данък за периода в размер на 19 681,13 лв. Данъчната основа за облагане с корпоративен данък за 2006г. в размер на 392 403,72 лева, е променена на 188 539,28 лева, а определеното с РА задължение в размер на 58 860,56 лева, е изменено на 28 280,89 лева, ведно със съответните лихви, при деклариран и внесен от лицето корпоративен данък за периода в размер на 17 443,92 лева. За 2007г. определената с акта данъчна основа за облагане с корпоративен данък в размер на 308 795,70 лева, е променена на 125 052,45 лева, а допълнително начисленото с РА задължение в размер на 30 879,57 лв., се изменя 12 505.25 лева.

В останалата част актът е потвърден по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК, като доводите на жалбоподателя за неговата незаконосъобразност са приети за неоснователни от ответника.

В хода съдебното производство по искане на жалбоподателя е назначена ССЕ, заключението, на която следва да бъде обсъдено във връзка с материалната законосъобразност на установените задължения по ЗКПО според основанията за преобразуване на ФР в съответния период.

С оглед установяване реалното осъществяване на фактурираните от Търговска къща Е. Е. рекламни услуги осъществявани чрез дегустация на кафе, т.нар. „семплинги”, по делото са събрани гласни доказателства

чрез разпита на св. Т. Т.. Дадените от свидетеля показания следва да бъдат обсъдени във връзка с наличието на предпоставките по чл. 68 от ЗДДС за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит от страна на жалбоподателя заедно с останалите представите при ревизията писмени доказателства.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 900303/30.11.2009г. издадена от Т. Т. В. -началник сектор „Ревизии“ при офис „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП С. – град.

Доводите в жалбата, че началник сектор Ревизии при офис „Средни данъкоплатци и осигурители“ към ТД на НАП [населено място] не разполага с материална компетентност по възлагане на ревизии, както и с правомощия по чл. 119, ал. 2 от ДОПК са неоснователни. Видно от т.2 на Заповед № РД -01-131/22.03.2007г. на директора на ТД на НАП [населено място] органите по приходите заемат тази длъжност в офис „СДО“ на териториалната дирекция са изрично овластени с функциите по чл. 112, ал.2, т.1 и чл. 119, ал.2 от ДОПК. От служебно направената справка в ТД на НАП [населено място] по интернет се установява, че С. Кафе Е. е включено в списъка на дружествата, регистрирани в дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“. С оглед на това възражението на жалбоподателя за нищожност на ревизионния акт поради липса на материална компетентност на органа възложил ревизията се явява неоснователно.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и съобразно изискванията за съдържание по чл. 120 от ДОПК.

Не се констатираха съществени нарушения на правилата за провеждане на ревизия по ДОПК, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице или да препятстват съдебния контрол за спазване на материалния закон. С.-Кафе Е. е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като част от доводите му са уважени при издаването на ревизионния акт. Друга част от възраженията са приети за основателни от директора на дирекция О. и са послужили за частично изменение на акта.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на определените с ревизионния акт задължения по ЗДДС и ЗКПО за процесните периоди. В тази връзка следва да бъдат обсъдени събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и заключението на вещото лице Г. А., което се кредитира изцяло от съда като компетентно и обективно изготвено.

По приложението на ЗДДС:

С ревизионния акт е отказано правото на данъчен кредит в размер на **110 000,00 лева** по фактури № 304/28.12.2007г. и № 326/07.01.2008г., издадени от **[фирма]** за данъчни периоди от 01.12.2007г. до 31.01.2008г. и в размер на **134 927,04 лева**, по фактури № 7/20.02.2008г.; № 26/28.03.2008г.; № 27/31.03.2008г.; № 71/11.04.2008г. и № 113/07.05.2008г., издадени от **[фирма]** за данъчни периоди от 01.02.2008г. до 31.05.2008г.

Отказът на правото на данъчен кредит е мотивиран от органите по приходите с липса на доказателства за фактическото извършване на фактурираните услуги – липса на доставка по смисъла на с чл. 9 от ЗДДС във връзка чл. 68 от същия закон.

В хода на ревизията с писмо вх. № 2553-06-649-2 от 04.09.2009г. от страна на **[фирма]** са представени договор за промоции и семплинг от 04.01.2007г., по силата на който **[фирма]** приема да извършва рекламна дейност по предварително разработена рекламна стратегия и рекламна схема за срок от 1 година, като конкретния вид и цена на всяка рекламна услуга се съгласуват между страните с приемо – предавателен протокол. Във връзка с изпълнението на договора жалбоподателят е представил доклад относно ефективността на проведените мероприятия в търговските вериги през 2007г., изследващ ефекта на проведени активности, както следва: участия в брошури - 114 бр., семплинг - 96 бр. и организиране на продажба - 40 бр. Към доклада е приложен списък, изготвен от Търговска къща Е. Е. на проведените семплинг през 2007г. и приблизителни количества на изразходваните продукти – кафе, чаши, бъркалки и захар. Списъкът е придружен от схеми на отделните мероприятия, които съдържат описание на населеното място, наименование на обекта, период на провеждане, както и вида на рекламирания продукт.

В хода на ревизията са събрани и документи за разплащане между страните по процесните доставки, както и аналитичен регистър на сметка 503 на доставчика, хронологичен регистър на сметки 604 и 605.

От съдържащите в папка 2 от приложенията към делото писмени доказателства се установява, че Търговска къща Е. Е. е разполагала с персонал от 4 лица наети по трудово правоотношение на длъжности оператор на компютри, технически изпълнител 2 бр., експерт връзки с обществеността и реклама, за които са начислени разходи за заплати в размер съответно 900,00 лв. за м.12.2007г. и 1 100,00 лева за м. 01.2008г. Според констатациите в ревизионния доклад, възпроизведени и в мотивите на решението на директора на Дирекция О. [населено място], в представените оборотни ведомости за м. 12.2007г. и м. 01.2008г., са видни обороти по сметка 602 съответно на стойност 2 367 500,00 лв. за м. 12.2007г. и на стойност 531 100,00 лв. за м. 01.2008г.

От разпита на свидетелката Т. Д. Т. се установява, че семплингите представляват раздаване на топла напитка на клиентите на определени търговски вериги, с които „С.-Кафе” има сключени договори. Посочва, че отчитането на сделката се извършва въз основа на таблици, в които е посочено на коя дата в кой магазин е извършен семплинга. Продуктите, които участват в семплингите и се разходват са продадени от С.-Кафе на фирмата с фактура. Продуктите се плащат по фактурата за продажба, а жалбоподателят плаща на база фактурата, издадена от фирмата. При предявяване на представените по делото таблици за извършени семплинги Т. Т. посочва, че най – отгоре е посочено населеното място, вида на продукта е в първата колона, месеците се намират в колона, изписани с думи – май, април, като срещу съответния месец и дати в съответната верига, посочена в заглавието на колоната са отбелязани продуктите, на които се е правил семплинг. Маркирани са датите, на които е извършен. В таблицата на стр. 794 от приложенията свидетелката посочва, че градът е Стара З., обектът С. Ст. З., продуктът е маркиран точно между датите от м. май /в случая от 10- ти до 23-ти/. В същата таблица свидетелката посочва, че има друг обект в К., в който не се чете наименованието на продукта.

При разпита Т. твърди, че е наблюдавала раздаване на напитки в Б., които напитки познала по надписите върху чашите, но не е осъществявала контрол върху изпълнението на договорите. Не познава фирмите, които са извършвали семплингите. В началото на следващата година въз основа на предоставен отчет по региони са отчитани изразходваните продукти. „С. - Кафе” не е правила разходи във връзка с организацията на семплингите.

От съвкупната преценка на представените при ревизията писмени доказателства във връзка с показанията на св. Т., настоящият съдебен състав намира за доказано осъществяването на конкретни услуги от страна на Търговска къща Е. Е., изразяващи се в рекламиране на описаните в таблиците продукти, продавани от жалбоподателя, чрез раздаването им на клиенти на търговски вериги, които страните наричат семплинги. От приложените по делото таблици, които бяха разчетени с помощта на свидетелката се установява конкретното време и място на раздаване на конкретен продукт. Така както сочи свидетелката, на стр. 794 от приложенията е видно, че за периода 10-23 май 2007г. е рекламиран продуктът UNIKATO в обект С. Ст. З.. По аналогичен начин са отразени и останалите дейности. Тези таблици са представени от страна на доставчика в хода на ревизионното производство и не се оспорват от ответника относно тяхната истинност. Таблиците са подписани от доставчика и касаят промоции и семплинги, извършени както през 2007г. съобразно представения списък от Търговска къща Е. Е., така и семплинги извършени през м.01.2008г. /стр. 772 от

приложенията/.

От приложените по преписката уведомления по чл. 62 от КТ и преписи от трудови договори се установява, че доставчикът е разполагал с персонал през процесните периоди, включително служител на длъжност връзки с обществеността и реклама. За осъществяването на услугите не е необходима специална квалификация на персонала. От приложените по делото извлечения от счетоводна сметка 605 е видно, че са отчетени разходи за осигуровки. Действително във фактура № 304/28.12.2007г. е посочено, че се касае до плащане по договор от 03.01.2007г., а приложеният по делото договор е от 04.01.2007г. но предвид наличието на доказателства за конкретно извършени промоции и семплинг от ТК Е. Е. през 2007г. следва да се приеме, че плащането се отнася до фактически извършена работа за този период, отчетена с доклада и списъците към него.

По аналогични съображения следва да се приеме, че фактура № 326/07.01.2008 г., касае плащане по приемо- предавателен протокол от 07.01.2008г., подписан от двете страни, доколкото по делото не са налице данни за сключен договор от същата дата. Съгласно чл. 12 от ППЗДДС във връзка с чл. 25, ал.2 от ЗДДС – данъчното събитие при доставки на услуги възниква на датата, на която услугата е извършена т.е. когато са налице основания да бъде признат приходът от нея. В случая това условие е изпълнено, поради което изводите на органите по приходите за липса на доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС са в противоречие с материалния закон.

Наличието на доставка обуславя и предпоставките по чл. 68, ал.1 от ЗДДС за признаване правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от ТК Е. Е.. Поради това ревизионният акт в частта, в която е извършена корекция в упражненото право на данъчен кредит по двете фактури от този доставчик е отказан следва да се отмени като незаконосъобразен.

По доставките от А. Плюс Е. от данните по административната преписка се установява, че жалбоподателят е страна по договор за реклама от 04.01.2008г., по силата на който е възложил на доставчика изработването на рекламен продукт – цветно визуално изображение във вид на MMS, както и да организира рекламна кампания в рамките на която да изпрати /излъчи/ този рекламен продукт на абонати на М-тел, В. и Г. на случаен принцип. Представен е подписан от двете страни протокол 08.01.2008г. за представяне на изработения рекламен продукт, както и отчети за периода м.01.2008г. – м.05.2008г. за осъществени изпращания на рекламния продукт. Доставчикът е представил и доказателства за придобиване на ваучери от Л. сървиз О. и В. О..

От така представените доказателства не се установява съществуването на конкретно уговорено, изработено, одобрено и изпратено рекламно послание под формата на цветно визуално изображение - MMS

съобщение. Според данните от официалния сайт на М-тел, който е публичен и достъпен за всички, включително и за съда мултимедийни съобщения - MMS /Multimedia Messaging S./ е стандартизирана услуга, посредством която могат да се изпращат и получават мултимедийни съобщения. Съдържанието на всеки MMS може да включва един или няколко от следните елементи: текст /стандартен текст без ограничения в големината/; музика или глас, снимки /стандартните снимки от телефона, избрани снимки от интернет, както и снимки с камера/, анимация /анимираните клипове могат да съдържат информация за времето, борсови котировки във вид на графики, анимирани съобщения и др./ и видео /рекламни клипове и т.н./. Изпращането и получаването на MMS съобщение може да стане от всеки телефон, поддържащ услугата. В конкретния случай не са налице доказателства за изработката на такова съобщение от страна на прекия доставчик. Действително по преписката се съдържа картинка на надпис Spetema Caffè и знак, но няма данни, че това изображение е част от мултимедийно съобщение, предмет на договора за реклама от 04.01.2008г. и на приемо – предавателен протокол от 08.01.2008г.

Не са налице и доказателства за изпращането на мултимедийни съобщения – MMS с конкретно съдържание до потребителите на мобилните оператори в страната. Придобиването на ваучери не е достатъчно да обоснове излъчването на рекламно съобщение под формата на MMS съобщение. Въз основа на установената при ревизията фактическа обстановка изводите на органите по приходите за липса на реално осъществена рекламна услуга съответстват на материалния закон.

В хода на съдебното производство по отношение на тази доставки не се сочат доказателства, включително гласни такива, поради което следва да се приемат за недоказани, предпоставките по чл. 68 във връзка с чл. 9 от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит и в тази част жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По приложението на ЗКПО.

За 2002 година е извършено преобразуване на финансовия резултат на дружеството в посока увеличение със 1. сумата от 44 772.67 лева, представляваща неотчетения като приход /печалба/ ДДС от извършена продажба на 23 броя автомобили Ситроен на свързано лице - Б. АД по фактура № 101985/26.04.2002г. и 2. със сумата от **51 242.24 лева** отчетени разходи по лизингови договори в нарушение на СС 17 на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм./. На това основание е определен данък за внасяне в общ размер на 23 155.70 лева и лихви върху тази сума от 20 393,45 лева.

Не е спорно между страните в процеса, че между С. - Кафе Е. и И. АД е сключен **договор за лизинг № 197/А от 06.11.2001г.** по силата, на който

жалбоподателят придобива при условията на чл. 2 и чл. 8 от договора /след извършване на последното дължимо плащане/ 2 бр. камиони М.. Договорът е със срок 24 месеца, а цената е определена както следва: първоначална вноска в размер 12 669,81 евро без ДДС /чл. 6/ и 24 лизингови вноски на обща стойност 50 679,12 евро /чл. 5/. Според констатациите на органите по приходите камионите са осчетоводени по дебит на сметка 205 и кредит на сметка 1592 със стойност 61 949,87 лева всеки, на основание приемо-предавателен протокол от 06.11.2001г.

По **договор за лизинг на оборудване №197/В/20.12.2001г.** с лизингодател [фирма] ревизираното лице придобива при условията на договора след извършване на последното дължимо плащане следните активи: 1/ сепаратор за сурово кафе; 2/ пекарна за кафе; 3/ обезпрашител. Договорът е със срок от 36 месеца, като цената е определена по следния начин: първоначална вноска в размер 98 250,00 евро без ДДС платима както следва: сума в размер на 32 750,00 евро без ДДС в срок до 5 работни дни от датата на подписване на договора; сума в размер на 32 750,00 евро без ДДС в срок до 05.02.2002 г.; сума в размер на 32 750,00 евро без ДДС в срок до 25.02.2002г. и 36 равни месечни вноски на обща стойност 229 248,00 евро. Оборудването е осчетоводено по дебита на сметка 204 в кореспонденция с кредита на сметка 1592 на стойност 640 530,42 лв., видно от инвентарната книга на активите.

С договор от 21.08.2002г. сключен между [фирма] - кредитор, жалбоподателят - уговорител и [фирма] - поемател, страните се споразумяват за прехвърляне правата и задълженията на жалбоподателя по цитираните договори за лизинг на [фирма].

Според констатациите на вещото лице във връзка с така сключения договор за заместване ревизираното лице е отписало активите от баланса си. Към датата на отписването са били начислени амортизации на горепосочените активи, както следва: за автомобилите М. по 9 292,00 лева за всеки /в т. ч. за 2 месеца от 2001г. и 7 месеца от 2002г./. За другото оборудване - 85 404,08 лева. Остатъчната стойност на автомобилите в размер 105 315,74 лв. и остатъчната стойност на оборудването за пекарната в размер 555 126,34 лв. са осчетоводени като разход по сметка 609 в кореспонденция със сметки 205 и 204.

При тези фактически данни, органите по приходите са приели, че извършеното от С. – Кафе Е. осчетоводяване на договорите за лизинг е в нарушение на СС 17 „Лизинг” разходите за лихви по лизинга като част от отчетната стойност на активите, вместо като финансови разходи за бъдещи периоди, които следва да се разсрочат за периода на действие на договора. Според ревизиращите органи по приходите активите е следвало да бъдат заведени в баланса със стойността на минималните лизингови плащания – за автомобилите – 110 267.51 лева, а за

оборудването за пекарна – 553 227.89 лева. Сумите са получени като от договорените лизингови вноски е извадена сумата на лихвите, определена съгласно чл. 12, а4 от ЗКПО /отм. във връзка с §1, т.29 от ДР на ЗКПО /отм./ По този начин и на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм./, финансовият резултат на С. – Кафе Е. за 2002 година е увеличен. Съгласно цитираната норма финансовият резултат се увеличава с разходите, съответно приходите, произтичащи от сделки или трансфери, съгласно глава първа, раздел IV – отчетени в нарушение на счетоводните изисквания.

По отношение счетоводното отчитане на договорите за лизинг жалбоподателят твърди, че размерът на лизинговите вноски /първоначални и месечни/ е по-голям от размера на амортизационните отчисления върху лизинговите вещи от една страна, а от друга – срокът на лизинговия договор, предвид извършеното прехвърляне на права и задължения, е по-кратък от периода, за който се отчитат амортизации и по този начин се формира загуба. На това основание счита, че независимо от начина на отчитане на лизинговите вещи – по стойността съгласно погасителен план или с отделно отчитане на лихвите, както е прието в ревизионния акт, ФР за 2002 година не търпи промяна.

В тази връзка от заключението на приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от в.л. Г. А. по т.1 от задачите, което като компетентно и обективно изготвено се кредитира от съда, се установява, че при двата начина на осчетоводяване счетоводният резултат е един и същи. Видно от констативно съобразителната му част на стр. 13 експертът е изследвал всички счетоводни записвания при жалбоподателя относно активите по лизинговите договори без разделяне на стойностите на главница и лихви, на база погасителните планове и с отчетените амортизации за период от осем месеца, така както са взети в счетоводните регистри на дружеството. Проследяването на счетоводните записвания е направено с цел да се установи дали би се получило изменение на ФР спрямо отчетения от С.-Кафе О.. По този начин в Таблица №11 на вещото лице е дадено, че декларираният от жалбоподателя финансов резултат е загуба в размер на 310 189,88 лв., към която се добавя осчетоводен разход за амортизация за 2001г. в размер на 2064 лв. или общо - 312 253.88 лева - загуба по сделките за лизинг на активи.

В Таблица № 12 от заключението, вещото лице е извършило преобразуване на ФР за 2002 година като при изчисленията е използвало подхода на органите по приходите - чрез разграничаване на главница и лихви и съобразно признатия в ревизионния доклад размер на амортизациите върху лизинговите вещи. Полученият краен финансов резултат за тези сделки е загуба в същия размер - 312 253.88 лева.

Вещото лице при разпита в с.з. на 11.04.2011г. пояснява, че

жалбоподателят е завел активите по първоначална стойност „главница + лихви”, т.е. по цялата им стойност съгласно договорите за лизинг, докато в РА тази стойност е разделена на главници и лихви, на база погасителен план,. Органите по приходите заемат позиция, че стойността на актива следва да се формира само от главницата, а лихвите да се отразят отделно като разходи за бъдещи периоди. Това е първата разлика в двата подхода за осчетоводяване на процесните лизингови договори. Според експертът втората разлика е по отношение на периода - жалбоподателят е осчетоводил амортизации за 2 -та актива за период от 8 месеца, а видно от протоколите за единият актив периодът е 4 месеца. Въз основа на това е направено преобразуване на резултата в РА със сумите, които вещото лице посочва на стр. 13 в ревизионния доклад - 2 520 лева за единия актив и 51242,24 лева за другия актив.

Според даденото обяснение от експерта, стига се до един и същ резултат, тъй като договорите за лизинг по отношение на С. – Кафе О. са прекратени по силата на извършеното заместване от Б. АД не са изпълнени до края. Няма прехвърляне право на собственост върху лизинговите вещи, има само временно ползване. При прекратяване на договорите за лизинг счетоводно трябва да се пристъпи към отписване на активите по тяхната остатъчна стойност до размера на неплатената част от договора за лизинг. Отписват се и амортизациите, отписва се и дългът, отписват се и активите и в крайна сметка в разход остават само платените суми на главниците и лихвите за периода на ползването. При това положение стойността, върху която се извършват амортизации, не оказва влияние върху крайния резултат, който се формира върху платената част от лизинга /главница и лихви/.

Въз основа на така установените факти и заключението на вещото лице, което не се оспорва от страна на ответника в тази част, следва да се приеме, че не са налице основания на чл. 23, ал.2 т.13 от ЗКПО /отм./ за коригиране на финансовия резултат за 2002 година. В това отношение са основателни възраженията на жалбоподателя. По силата на договора от 21.08.2002г. сключен между [фирма] - кредитор, С. – кафе Е. лизингополучател и длъжник и [фирма] – поемател, жалбоподателят е цедирал правата си по договорите за лизинг от една страна и е заместен в задълженията си по тези договори от трето лице. Съгласно чл. 102, изр. 2 от ЗЗД заместеният длъжник се освобождава от отговорностите си към кредитора. Това е способ за прекратяване действието на договора спрямо длъжника, който се извършва със съгласието на кредитора. Съгласно заключението на вещото лице счетоводното отчитане на прекратяването на договорите за лизинг е извършено правилно от страна на ревизираното лице – отписани са активите, отписан е дългът и са отписани амортизациите, поради което стойността, върху която са извършени амортизациите в случая не оказва влияние върху крайния

резултат за 2002г. Съдът няма основания да не кредитира така даденото заключение, доколкото фактическата обстановка по отношение на сключването и прекратяването на договорите за лизинг не е спорна между страните, а финансовият резултат за 2002г. според изчисленията на вещото лице, извършени на база възприетия от органите по приходите подход, който съответства на Н. 17, съвпада с финансовия резултат, деклариран от жалбоподателя.

По изложените съображения ревизионният в частта, в която е извършено преобразуване на ФР за 2002г. на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм./ се явява издаден в нарушение на материалния закон и подлежи на отмяна в тази част.

Р. акт в частта, в която е извършено преобразуване на ФР на основание чл. 23, ал.2, т. 14 и чл. 23, ал.2 т.17 от ЗКПО /отм./ със сумата от 44 772.67 лева, представляваща неотчетен като приход /печалба/ ДДС от извършена продажба на 23 броя автомобили Ситроен на свързано лице - Б. АД по фактура № 101985/26.04.2002г., съдът намира следното:

Страните не спорят фактите и в този случай. Видно от констатациите по т.3 от РД органите по приходите приемат изготвената от Инженерингсервиз О. към датата на сделката експертна оценка на автомобилите от 268 636 лева при балансова стойност на активите от 254 543.19 лева

Жалбоподателят е осчетоводил сделката както следва: по сметка 709 приход от 223 863.33 лева. Сумата представлява разлика между определената пазарна цена на продадените автомобили от 268 636 лева според експертната оценка и включения в нея ДДС от 44 772.67 лева. Същевременно е осчетоводил като разход сумата от 254 543.19 лева, представляваща балансовата стойност на продадените автомобили.

Органите по приходите и ответникът, считат, че неправилно жалбоподателят е осчетоводил като приход сумата от 223 863.33 лева, а не цялата сума, определена от експертната оценка като справедлива пазарна стойност от 268 636 лева и с разликата от 44 772.67 лева са преобразували ФР за 2002г.

Настоящият съдебен състав намира, че така извършеното преобразуване е в противоречие с материалния закон и по-конкретно с даденото в нормата на §1, т.10 от ЗКПО /отм./ във връзка с § 1, т.8 от ДОПК легално определение на понятието „пазарна цена“. Съгласно цитираните норми "пазарна цена" е сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани. В случая от страна на органите по приходите и ответника не се оспорва експертната оценка на продаденото имущество. По делото не са налице данни и доказателства, че сумата от 268 636 лева, е оценката на автомобилите без ДДС. Подобни фактически констатации не са

налице и в ревизионния акт и ревизионния доклад. С оглед на това жалбоподателят правилно е осчетоводил като пазарна цена сумата без ДДС. Както се посочи по-горе разликата от 44 772.67 лева е точно сумата на данъка добавена стойност, като част от общо определена пазарна стойност на продадените автомобили /268 636 – 223 863.33 = 44 772.67/. В това отношение са основателни доводите в жалбата и в писмената защита на процесуалния представител на жалбоподателя.

С оглед на изложеното ревизионния акт в частта, в която е извършено преобразуване на ФР за 2002г. и на това основание следва да бъде отменен като незаконосъобразен. За пълнота, следва да се посочи, че доводите на ответника изложени в мотивите на решение № 433831.03.2010г. основани на формирането на данъчната основа по чл. 30, ал. 2 и ал.3 от ЗДДС /отм./ са неотнормирани към предмета на процесния спор, който касае определяне на задълженията по ЗКПО /отм./, а не по ЗДДС /отм./ за 2002г.

По отношение извършеното преобразуване на ФР за 2004г. произтичащо от отчетени амортизации за активи – Д., телевизор и видеостена, съдът намира жалбата за неоснователна. Съображенията за това са следните:

Страните не спорят по фактите и в този случай. Дружеството – жалбоподател е придобило цитираните по-горе активи по силата на фактури, издадени от Т. ЕАД на обща стойност 5 494.22 лева. Активите за заведени в данъчния амортизационен план с норма на амортизация 50 % като компютри и периферни устройства към тях. С ревизионния акт е приложена амортизационна норма от 15 % - като е прието, че активите попадат в категория VI на чл. 22, ал.2, т.6 от ЗКПО /отм./ - всички останали амортизируеми активи, за които максимално допустимата норма на амортизация е 15%. На това основание са признати амортизации за процесните активи на стойност 343.31 лева при норма от 15 %, при осчетоводени такива от 1 144.65 лева при норма от 50 % и на основание чл. 22, ал. 8 от ЗКПО /отм./ е извършено преобразуване на ФР за 2004г. в посока увеличение със сумата от 1 487.96 лева.

Жалбоподателят твърди, че закупените активи отговарят на легалната дефиниция на понятието „Периферни устройства“, дадена в § 1, т. 35 от ДР на ЗКПО /отм./. Съгласно цитираната норма това са всички устройства, които се включват към системното осигуряване на компютър или се управляват от компютър, но той може да работи и без тях. Според жалбоподателя няма спор, че както видеостената, така и телевизорът, и Д.-то се управляват от компютър и че последният може да работи и без тях.

Независимо от това тези активи не попадат в категорията периферни устройства по смисъла на §1, т. 35 от ДР на ЗКПО /отм./, където се включват принтер, скенер и други такива устройства, използването на

които е част от системното осигуряване на компютър или се управляват от него. Както видеостената, така и телевизорът, и Д.-то според своето обичайно предназначение могат да използват и да се управляват без компютър. По делото не са ангажирани доказателства, включително съдебно – техническа експертиза, които да сочат, че същите са периферни устройства по смисъла на §1, т. 35 от ДР на ЗКПО /отм./.

С оглед това с ревизионния акт законосъобразно закупените активи са определени в категория VI – всички останали амортизируеми активи, на основание чл. 22, ал.2, т.6 от ЗКПО /отм./, на които съответства амортизационната норма в размер на 15 %. За разликата до пълния размер на отчетените амортизации законосъобразно е преобразуван ФР в посока увеличение. По изложените съображения жалбата в тази част се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По отношение преобразуването на ФР за 2005г. с разходите за СМР отчетени като външни услуги, по делото се установява следното:

Според констатациите на РД /стр. 25-26/, С. - Кафе Е. е осчетоводило по сметка 602 „Разходи за външни услуги” разходи в общ размер от 100 000 лева по 5 фактури, издадени от ЕТ Майстора – С. В.. От представените при ревизията документи: договор за изработка, протоколи обр.19 за установяване завършването и заплащането на извършените СМР е видно, че строителните услуги обхващат следните дейности: монтаж на алуминиева дограма, монтаж на 6 бр. климатици, монтаж 7 бр. врати, вътрешни довършителни работи - гипс, латекс, тапети, демонтаж, монтаж на бойлер, монтаж щори, замазка и поставяне на подови плочи на обща стойност 20 000.00 лева; направа на парна инсталация, направа на ел. инсталация, сухо строителство на обща стойност 10 000 лева; окачени тавани /минералфазер/, греди и стени – гипскартон, монтаж на 6 бр. климатици, демонтаж и монтаж на бойлер, монтаж на щори на обща стойност 10 000 лева; ремонт на покрив, поставяне на стенни и подови плочки на обща стойност 10 000 лева; полагане на топлоизолация и външни мазилки, доставка и монтаж на котел, вътрешни бояджийски работи, врата, ел. инсталация, доставка и монтаж на подови настилки, направа на отводнителна канализация, на баня, офис, направа, подкотелно и стълби на обща стойност 50 000,00 лева.

Описаните СМР са извършени в административната сграда на ревизираното дружество, находяща се на [улица]. Органите по приходите са преценили, че в резултат на извършените СМР дълготрайният актив /сградата/ е изменен по такъв начин, че е удължен неговият полезен срок на годност, поради което са обосנוвали изводи за приложение на т. 6.2., буква "а" от действащия за периода СС 16 „Дълготрайни материални активи”. Цитираната норма регламентира две различни и самостоятелни хипотези - разходи по изменение на актива,

чрез които се увеличава полезният срок на годност на активи /какъвто е процесният случай/ или разходи за увеличаване производителността на актива. Наред с това е посочено, че част от извършените работи са довели до създаването на нов дълготраен актив - парна инсталация и значително повишаване на качеството на съществуващи конструкции. В тази връзка ревизиращите се позовават на разпоредбата на чл. 23, ал. 2, т. 16 от ЗКПО /отм./ съгласно която финансовият резултат /счетоводна печалба или загуба/ за данъчни цели се увеличава с разходите, отчетени като текущи, свързани с амортизируеми активи, водещи до увеличаване на очакваната икономическа изгода спрямо първоначално оценената стандартна ефективност на съществуващите активи, които съгласно счетоводното законодателство се отнасят в увеличение на стойността им или създават нов актив. В конкретния случай отчитането на процесите разходи за СМР като текущи е извършено в нарушение както на счетоводното, така и на данъчното законодателство, поради което и на основание чл. чл. 23, ал. 2, т. 10 и т. 20 от ЗКПО /отм./ е извършено преобразуване на ФР за 2005г. в посока увеличение със сумата от 100 000,00 лева, представляваща отчетените като текущи разходи, свързани с амортизируеми активи.

При обжалването на ревизионния акт по административен ред РА е изменен като от извършеното увеличение на ФР за 2005г. е приспадната сума от 10 000 лева, представляваща стойността на изградената парна инсталация. В това отношение е уважено възражението на жалбоподателя, че парната и електрическа централа на стойност 10 000 лева е заведена в счетоводството на дружеството по сметка 207 „Разходи за дълготрайни материални активи” и не са намерили отражение в отчета му за приходите и разходи за 2005г. и не са рефлектирали върху формирането на счетоводната му печалба и загуба. Поради това с решение № 433 от 31.03.2010г. на директора на Дирекция О. [населено място] ревизионният акт е изменен в тази част, като ФР за 2005г. е увеличен с 90 000 лева – стойността на останалите разходи за СМР.

В хода на съдебното производство не се сочат нови факти и доказателства по отношение на така извършеното преобразуване на ФР. Спорът в тази част е правен и касае отговор на въпроса доколко отчетените разходи за ремонт на сградата, заведена от дружеството като Д. в баланса му са такива, които водят до бъдещи икономически изгоди по смисъла на СС 16 с оглед преценката за приложение на чл. 23, ал.2, т.10 и т.20 от ЗКПО /отм./.

Съгласно цитираните норми финансовият резултат (счетоводната печалба /загуба) за данъчни цели се увеличава със разходите, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство /т.10/, респективно с разходите, отчетени като текущи съгласно счетоводната политика на

предприятието, когато са извършени за придобиване на амортизируем актив по смисъла на този закон /т.20/.

Според жалбоподателя с описаните в протоколите обр. 19 работи стр. 315-312 от папка 2 на приложенията /ремонт на ел. инсталация, монтаж на алуминиева дограма, боядисване на стени, сухо строителство и др./ не се увеличава стойността, нито срока на ползване на сградата, заведена като Д. на дружеството. Твърди, че това са необходими разходи, свързани със запазването на сградата и по своята същност представляват дейности, включени в понятието текущ ремонт дадено в § 5, т. 43 от ДР на ЗУТ.

Съдът намира, че тези доводи на жалбоподателя са частично неоснователни. Съображенията за това са следните:

Според определението дадено в т. 2 от приложимия по време, СС - 16 /обн., ДВ, бр. 30 от 7.04.2005 г., в сила от 1.01.2005г./, икономическата изгода е постигане пряко или косвено в хода на употребата на дълготрайния материален актив на увеличение на приходите или намаление на разходите. В т.6.1 в същия стандарт е предвидено, че с последващите разходи, свързани с отделен материален дълготраен актив, се коригира балансовата стойност на актива, когато е вероятно предприятието да има икономическа изгода над тази от първоначално оценената стандартна ефективност на съществуващия актив като всички други последващи разходи трябва да се признават за разход за периода, през който са направени. В т. 6.2 са изброени хипотезите, при които се приема, че последващите разходи водят до подобряване на бъдещите икономически изгоди.

Като се вземат предвид тези определения се налага извода, че част от ремонтните дейности, които са извършени по отношение на сградата, според описанията, направени в протоколите за установяване завършването и заплащането на СМР към фактурите са такива, които водят до изменения на съответния актив, за да се удължи полезния му срок на годност/ по смисъла на това понятие, посочен в т. 3, от СС 4 /. Затова и разходите, които са направени за процесните ремонти представляват по естеството си последващи разходи, от които предприятието е вероятно да има икономическа изгода над тази от първоначално оценената стандартна ефективност на актива, и следва да бъдат отчетени съгласно т.6.1 във връзка с т. 6.2. б. „а” от СС 16, чрез коригиране на балансовата стойност на актива. В този смисъл е и легалната дефиниция дадена в § 1, т. 56, б. "г" ДР ЗКПО (отм.), приложим за 2005г. Според тези разпоредби последващите разходи за амортизируеми активи, които увеличават бъдещите икономически изгоди от актива, представляват амортизируем актив, който за данъчни цели се отнася към категорията на актива, за който са извършени разходите и се амортизира със съответната амортизационна норма за тази категория

активи.

В съответствие с цитираните разпоредби, които са приложими за част от извършените ремонти на сградата, предвид тяхното естество – окачени тавани /миниралфазер/, греди и стени гипсокартон на стойност 5 000 лева, по протокол от 30.09.2005г., ремонт на покрив, постановяване на стенни подови плочки на стойност 10 000 лева по протокол от 31.10.2005г., полагане на топлоизолация и външни мазилки на стойност 19 441.78 лева вътрешни бояджийски работи на стойност 3 272.50 лева, ел. инсталация на стойност 905.22 лева, доставка и монтаж на подови настилки на стойност 8119.64 лева, направа на отводнителна канализация двор, офис на стойност 6 755.88 лева, направа на баня, под котелно и стълби на стойност 2 084.70 лева съгласно протокол от 28.12.2005г., демонтаж, монтаж на алуминиева дограма на стойност 10 000 лева, вътрешни довършителни работи – гипс, латекс, тапети на стойност 3 500 лева, замазка и поставяне на подови плочки на стойност 900 лева съгласно протокол от 26.07.2005г. /стр. 312-314 от папка 2 от приложенията/ - ревизираното лице е следвало да отчете, чрез включването им в балансовата стойност на Д., за който се отнасят и в съответствие с това - да отчете разходи за амортизации за съответния актив, съобразно амортизационната норма и амортизационния план на актива. Поради това, извършеното отчитане на посочените разходи за ремонт на обща стойност **69 979.72 лева**, като текущи разходи по дебита на смета 602, е неправилно, същото е довело до намаляване на финансовия резултат за съответния период в нарушение на счетоводното законодателство и затова правилно с РА е прието, че е налице хипотезата на [чл. 23, ал. 2, т. 10 и т.20 от ЗКПО](#) (отм.) и е извършено увеличение на финансовия резултат на това основание за 2005г. с тази сума. При наличието на специални норми относно счетоводното отчитане на извършените ремонти, правилата на ЗУТ относно текущ ремонт, на които се позовава жалбоподателя не намират приложение.

За пълнота следва да се отбележи, че предвид липсата на отчетени амортизационни отчисления върху така определения амортизируем актив, които да са участвали при формираните на счетоводния резултат на жалбоподателя за 2005г., съдът не разполага с възможност да приложи съответната амортизационна норма и да извърши преобразуване на ФР в посока намаление на основание чл. 22, ал.3 от ЗКПО /отм./ при годишна амортизационна норма от 4 % съгласно чл. 22, ал.2, т.1 от същия закон.

Предвид естеството на останалите работи, описани в протоколите за установяване завършването на СМР – монтаж на 6 бр. климатици на стойност 4 000 лева, демонтаж и монтаж на бойлер на стойност 300 лева, монтаж щори на стойност 700 лева, съгласно протокол от 30.09.2005г.,

врата на стойност 87.52 лева, монтаж и демонтаж на котел на стойност 9 332.76 лева, посочени в протокол от 28.12.2005г. и монтаж на 6 бр. климатици на стойност 3 000 лева, демонтаж, монтаж на 7 бр. врати на стойност 1 300 лева, демонтаж и монтаж на бойлер на стойност 180.00 лева, монтаж на щори на стойност 1 120 лева според протокол от 26.07.2005г., съдът намира, че не попадат в приложното поле на т.6.1 от СС 16. Преди всичко това не са последващи разходи свързани с увеличаване икономическата изгода от сградата, като Д., а разходи по пускането в експлоатация, монтаж на други активи - климатици, щори, бойлер, разходи за самостоятелен материален актив и т.н. Подобни разходи по аргумент от т. 4.4. от СС 16 не се включват в първоначалната стойност на съответния актив от една страна, а от друга – на основание т.6.1, изр. 2 от същия СС 16 следва да се признават в периода, в който са направени. Следователно счетоводното им отчитане от жалбоподателя по сметка 602 не представлява нарушение на счетоводното законодателство. При това положение извършеното с РА преобразуване на ФР за 2005г. на основание чл. 23, ал.2, т.10 и т.20 от ЗКПО /отм./ с така отчетените разходи на **обща стойност 20 020.28 лева** е незаконосъобразно и в тази част РА следва да бъде отменен. В резултат преобразуването на ФР за 2005г. по т. 2 от ревизионния доклад следва да се извърши само със сумата от **69 979.72 лева**.

По отношение извършеното преобразуване на ФР за 2004г., 2005г., 2006г. и 2007г. с разходите за реклама, отчетени в годината на извършването им, а не за бъдещи периоди, съдът намира следното:

При ревизията е установено, че **през 2004г.** С. - Кафе Е. е осчетоводявало като текущи, разходи за реклама сумите по договори, сключени с ЕТ Б., М. О. и М. 2000 О.. /стр.18 от РД/ по сметка 602 „Разходи за външни услуги” на обща стойност 13 333.32 лева.

През 2005г. по сметка 602 „Разходи за външни услуги” са осчетоводени разходи на обща стойност 97 333.34 лева по договори за реклама, сключени с Алди - Ко Е., Д. Ер Д., Т. О., ЕТ Е. Д., ЕТ Д. - П. Б., ЕТ Й. И., ЕТ [фирма] В. З., ЕВЕРФУУДС О., ЕТ И. И. 69, ЕТ М. Т., ЕТ Д. – В. И., ДРАКОН Е., ИМПЕРАТОРИ О. И ТОП К. О. /стр. 22-23 от РД/.

За 2006г. осчетоводените разходи за рекламни услуги по сметка 602 са на обща стойност 17 166.67 лева по договори, сключени с ЕТ Р. – Д. Н., ЕТ Д. – Д. Т., В. О., ЕТ ГИГАБАЙТ – И.Ц.К. – И.Г., М. 2005 О., ЕТ Я. – К. Я. /стр. 30 от РД/.

За 2007г. според констатациите в РД /стр. 34/ жалбоподателят е осчетоводил по сметка 602 „разходи за външни услуги” разходи за рекламни услуги на обща стойност 31 499.99 лева по договори за реклама, сключени с Д. 05 Е., ЕТ Р. К., ЕТ М. – М. А., Три Е., ЕТ Сафари Г. – Х. Г.

Констатирано е, че възнаграждението на изпълнителите в описаните

договори е определено като обща сума, която е отчитана като текущ разход през първия период от действие на съответния договор. Въз основа на това от ревизариците направен извод, че дружеството ще черпи икономически изгоди от рекламните услуги не само в годината на сключване на договорите, но и през следващи отчетни периоди, поради което през съответния отчетен период като текущ разход следва да се признае частта, съответстваща на периода от действие на договора за текущата година /пропорционално на броя на месеците към общия срок на договора в месеци/. Остатъкът, изчислен в изготвени от ревизиращите таблици за отделните години, е признат като разход, който е отнесен към следващите отчетни периоди.

Предвид изложеното и на основание чл. 23, ал. 2, т. 13 от ЗКПО /отм./ за 2004г. ФР на дружеството за 2004г. е увеличен със сумата от 11 004.01 лева, като отчетена в нарушение на счетоводното законодателство, за 2005г. е призната като разход само частта, съответстваща на периода от действие на договорите, а разликата от 72 717.74 лева е приета за разход относим към следващите отчетни периоди. Според мотивите на РД – за 2005г. е признат като разход съответната част от разходите за рекламни услуги по договорите от 2004г. – по този начин е извършено намаление на ФР със сумата от 3 890.88 лева /стр. 24 от РД./

За 2006г. не е признат разход за рекламни услуги в размер на 14 697 лева, с която сума е извършено увеличение на ФР на основание чл. 23, ал.2, т.10 от ЗКПО /отм./, като за същия период е извършено намаление на ФР съответно със сумата от 3 890.88 лева – признати разходи за реклама от 2004г. и сумата от 32 355.88 лева, признати разходи от 2005г. /стр. 31 от РД/, но е приета разлика за увеличение 0.00 лева. Не е определена сума за намаление.

За 2007г. на основание чл. 77, ал. 1 от ЗКПО е извършено увеличение на ФР със сумата от 26 775 лева непризнати разходи за рекламни услуги, която се отнася за следващи периоди. За същия период е извършено намаление на ФР съответно със сумата от 2 108.46 лева признати разходи от 2004г., 30 383.33 лева – от 2005г. и 6 751.01 лева – от 2006г. При тези фактически данни в ревизионния доклад на стр. 35 е приета сума за увеличение 0.00. Не е определена сума за намаление на ФР за 2006г.

Жалбоподателят оспорва извършеното преобразуване на финансовия резултат като твърди, че за 2006г. и 2007г. не е извършено намаление със сумите на признатите разходи за реклама от предходни години съответно от 7 332.14 лева и 12 467.80 лева, посочени в заключението на вещото лице, съответно в таблица 16 и таблица 18 от приетото и неоспорено заключение на в.л. Г. А..

Според обясненията на експерта в с.з. на 11.04.2011г. съгласно ЗСч и нормативната уредба ЗКПО финансовият резултат или счетоводната

печалба, която се получава от „всичко приходи“ и „всичко разходи“, подлежи на преобразуване за данъчни цели както в посока увеличение, така и в посока намаление. Не може да има „0“ в едното перо, при положение, че намаленията превишават увеличенията за конкретен финансов период и по повод конкретен разход, в случая „разходи за реклама“.

При така установените факти и като кредитира изцяло заключението на вещото лице по т.2.2 от поставените задачи, настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в частта на извършеното преобразуване на ФР за 2006 и 2007г. е издаден в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменен в тази част. В частта на извършеното преобразуване на ФР за 2004г. и 2005г. на това основание, доколкото според ревизионния доклад е извършено намаление на ФР със сумите на признатите разходи за реклами от предходни периоди, ревизионният акт е законосъобразен. Аргументите за това са следните:

Безспорно се установява по делото, че С. – Кафе Е. неправилно е осчетоводило разходите за реклама процесните периоди на 2004г., 2005г., 2006г. и 2007 година, по договори, подробно описани в ревизионния доклад единствено в периода, в който е сключен съответния договор. Изводите на ревизиращите органи, че разходите е следвало да бъдат осчетоводени в рамките на следващите периоди, тъй като от така сключените договори за реклама жалбоподателят черпи икономическа изгода не само в годината на сключването им съответстват на приложимия по време ЗКПО. В този смисъл е и заключението на вещото лице, което се кредитира изцяло на основание чл. 202 от ГПК. В хода на ревизията, така осчетоводите разходи за реклама са приети за действително извършени. Видно от мотивите на ревизионния акт за съответната година са признати съответна част от така извършените разходи, като разликата до пълния им осчетоводен размер е разпределена в следващите финансови периоди. Страните не спорят и по размера на разходите за реклама, признати и разпределени по съответните години. При сравнение между таблиците, изготвени в ревизионния доклад и таблиците изготвени от вещото лице е видно, че вещото лице е извършило намаление на ФР за 2006 и 2007г. със сумите признати в ревизионния доклад като разходи за реклама от предходни години. Констатираното от вещото лице, обосновава извод, че при правилен подход относно начина на осчетоводяване на разходите за реклама по години, органите по приходите незаконосъобразно не са извършили намаление на ФР за 2006г. и 2007г. с разликата между размера на признатите разходи за реклама от предходните години и сумата на признатите разходи за съответния финансов период.

Поради това ФР за **2006г. следва да бъде намален със сумата от 7 332.14 лева, а за 2007г. със сумата от 12 467.80 лева**, посочени в

заклучението на вещото лице, съответно в таблица 16 и таблица 18 от приетото и неоспорено от страните заключение на в.л. Г. А.. В това отношение са основателни доводите в писмената защита на процесуалния представител на жалбоподателя.

За прецизност следва да се отбележи, че в цитираните таблици, експертът неправилно е определил процесните разходи като „непризнати разходи за амортизация”. Касае за разходите за реклама, като посочените в таблиците суми съвпадат по размер със сумите на признатите разходи за реклама за предходни години в ревизионния доклад.

Констатираната от вещото лице разлика в размера на признатите текущи разходи за реклама за 2007г., която се дължи на техническа грешка допусната в таблицата на стр. 34-35 от РД, където на ред 4 вместо сумата 583.33 лева е посочена като разход сумата от 3000 лева, като по този начин крайният размер на признатите като текущи разходи за реклама за 2007г. от 7 044 лева на стр. 35 от РД се променя на 4 724.99 лева, не се отразява на размера на непризнатите разходи за реклама за същия период от 26 775 лева видно от таблица 17 на в.л., поради което не влияе на размера на намаленията, изчислени в заключението на вещото лице, при които са взети предвид сумите от ревизионния доклад. От друга страна предвид забраната на чл. 160, ал. 5 от ДОПК съдът не разполага с възможност да измени ревизионният акт във вреда на жалбоподателя в частта на признатите като текущи разходи за реклама за 2007г.

Предвид всичко изложено ревизионният акт в частта на определения ФР по ЗКПО за 2006 и 2007г. следва да бъде отменен като съответния ФР се намали със сумите посочени в експертизата.

По отношение разходите за маркетингови проучвания /по т. 4 от РД / през 2005 година.

В хода на ревизията е констатирано, че по сметка 602 „Разходи за външни услуги” на С. Кафе Е. са осчетоводени разходи в общ размер на **12 003,90 лева** по три фактури, издадени от [фирма] в изпълнение на сключен между дружествата договор от 20.01.2005г. По силата на този договор изпълнителят - [фирма] се задължава да изготви следните маркетингови проучвания: т. 1.1. проучване сред пълнолетни жители на страната, подбрани по метода на двустепенна стохастична адресна извадка, и проведено чрез преки лични интервюта за потреблението на кафе; т.1.2. проучване на потреблението на ядки; т. 1.3. проучване за потреблението на кафе в стопанските субекти, което да бъде включено под формата на 5 допълнителни индикатора към стандартното представително за стопанските субекти в страната маркетингово проучване, проведено чрез преки лични интервюта сред 500 фирми.

Въз основа на уговорените между страните по договора цели на

посочените по-горе проучвания органите по приходите са направили извод, че в случая е налице създаден дълготраен актив по смисъла на §1, т. 54, б. „г” от ДР на ЗКПО /отм./, който следва да бъде включен в данъчния амортизационен план на дружеството, поради което и на основание чл. 23, ал.2, т. 20 от ЗКПО /отм./ с РА е извършено преобразуване на ФР за 2005г. със сумата от 12 003.90 лева.

Жалбоподателят твърди, че така извършените разходи не попадат в категорията на дълготраен актив, тъй като не се използват за период по – дълъг от 12 месеца, поради което не отговаря на критериите за определянето му като дълготраен нематериален актив по смисъла на цитираната в ревизионния акт легална дефиниция.

Съгласно §1, т. 54, б. „г” от ДР на ЗКПО /отм./ дълготрайни нематериални активи по смисъла на този закон са и: маркетингови или аналогични на тях проучвания, бизнес планове и фирмени стратегии. С оглед предмета на договора от 20.01.2005г., сключен с Прогрес Консулт Е. безспорно в случая се касае до разходи за маркетингови проучвания, които на самостоятелно основание са дефинирани в закона като дълготраен нематериален актив. Поради това доводите на жалбоподателя основани на продължителността на тяхното използване за период по-кратък от 12 месеца, са неотнормирани към този вид разходи. В това отношение следва да се споделят мотивите на ответника, изложени в решението му от 31.03.2010г.

По изложените съображения ревизионният акт в частта, в която е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата от 12 003,90 лв. по три фактури, издадени от [фирма] съответства на материалния закон и жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

По отношение извършеното преобразуване на ФР за 2006 с разходи за гориво:

От събраните при ревизията доказателства е установено, че за ревизираните данъчни периоди на 2002г., 2003г., 2006г. и 2007г. дружеството – жалбоподател е осчетоводявало по сметка 3021 доставки на гориво, изписвани като разход със счетоводна операция - дебит на сметка 601 срещу кредит на сметка 3021. С ИПДПОЗЛ № 25-53-00-386-4/22.10.2008г. са изискани пътни листа за доказване начислените разходи за гориво. Задълженото лице не е представило документи за обосноваване предназначението и начина на калкулиране на разходите /липсват данни за разходните норми за отчитане разходите на горива/, поради което начислените разходи по дебита на сметка 601 са квалифицирани от ревизиращите като документално необосновани.

Според фактическите констатации в съставения РД разходите за гориво са отчетени във връзка със сключен договор от 01.05.2002г. между [фирма] и С. – Кафе Е., по силата, на който страните се споразумяват за превоз на техни стоки да използват съвместно автомобили собственост

на [фирма], съгласно приложен опис към договора. Срещу осигуреното съвместно ползване, жалбоподателят се задължава за своя сметка да осигурява зареждането с гориво на автомобилите. Не са ангажирани доказателства да е осъществявана съвместна търговска дейност. Предвид обстоятелството, че страните по договора, са свързани лица по смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗКПО /отм./ органите по приходите са приели, че така отчетените разходи не са документално обосновани – не са представени документи за изминати километри, маршрут на превозните средства, предназначение на превоза във връзка с предмета на дейност на жалбоподателя, количество и стойност на изразходваното гориво и са осчетоводени в нарушение на принципа за текущо начисляване по чл. 4, ал.1, т.1 от ЗСч и принципа за съпоставимост на приходите и разходите съгласно чл.4, ал.2, т.2 от ЗСч.

Отделно от горното и съобразно съдържанието на договора, сключен между С. – Кафе Е. и Б. АД е прието, че се касае за възникнало правоотношение по договор за наем, като в тази връзка жалбоподателят е следвало да отчита разходи за наем и свързаните с експлоатацията на автомобилите разходи, в това число и тези за гориво. Предвид обстоятелството, че страните по договора за свързани лица, от страна на органите по приходите и ответника е прието, че е налице хипотезата на чл. 15, ал.2 във връзка с чл. 14 от ЗКПО /отм./ – сделката е сключена при условията, които водят до отклонение от данъчно облагане. Поради това и в съответствие с указанията, дадени от решаващия орган при повторната ревизия, приключила с издаването на оспорения ревизионен акт е извършена експертиза от Р. Ч. относно пазарната наемна цена на спорните активи. Въз основа на определената от експерта наемна цена в ревизионния акт е прието, че за 2002, 2003 и 2007г. отчетените от жалбоподателя разходи за гориво и смазочни материали не превишават наеманата цена на активите и на това основание не са извършени корекции в декларирания ФР. За 2006г. е констатирано превишение на отчетените разходи за гориво над разходите за наем **със сумата от 38 157.76 лева**, които биха били отчетени при сделка между несвързани лица. Така констатираното превишение е прието, че е осчетоводено в нарушение на счетоводното законодателно и със стойността му е извършено увеличение на ФР за 2006г.

Жалбоподателят твърди, че нито в административното, нито в съдебното производство е изяснено, въз основа на какви данни и доказателства се приема, че е налице възникнало наемно правоотношение между него и Б. АД по отношение на използването на автомобили. В тази връзка посочва, че освен разходите на гориво и смазочни материали, при ревизията не е установено осчетоводяването на разходи за наем, разходи за експлоатация на автомобилите – за работна заплата и задължителни осигурителни вноски на шофьори, разходи за ремонт и поддръжка на

автомобилите. С оглед на това счита, че не е налице прикрит договор за наем между свързани лица.

Настоящият съдебен състав, намира, че осчетоводените от жалбоподателя разходи за гориво и смазочни масла /Г./ за процесните финансови периоди 2002г., 2003г., 2006г. и 2007г. по отношение на чужд актив, който твърди, че не се ползва, включително и под формата на наем, не са документално обосновани. Само на това основание ФР подлежи на преобразуване в посока увеличение за всички тези периоди на основание чл. 23, ал.2, т.10 от ЗКПО /отм./, респективно чл. 77, ал.1 от ЗКПО. Предвид обстоятелството, че за 2002, 2003 и 2007г. не е извършено увеличение на ФР на това основание, а осчетоводените разходи са признати като такива по договор за наем между свързани лица, съдът съгласно чл. 160, ал. 5 от ДОПК не може да изменя установените в акта задължения по ЗКПО за тези периоди във вреда на ревизираното лице. По същите съображения следва да се приеме, че извършеното преобразуване на ФР за 2006 със сумата от 38 157.76 лева, е законосъобразно. Действително, същите са определени като разлика между пазарната наемна цена на активите, определена от експертизата и действително осчетоводените разходи за гориво и смазочни масла, на основание чл. 15, ал.2 във връзка с чл. 14 от ЗКПО, но доколкото осчетоводените от дружеството разходи за гориво са признати на същото основание за предходните данъчни периоди, възраженията на жалбоподателя относно приложението на този правен институт само за 2006г. следва да се отхвърлят като неоснователни. В това отношение следва да бъдат споделени мотивите в решението на директора на Дирекция О. [населено място]. С оглед това задълженията по ЗКПО за този период следва да се определят въз основа на извършеното с РА преобразуване на ФР на основание чл. 15, ал.2 във връзка с чл.14 от ЗКПО /отм./.

С оглед на изложеното жалбата в тази част се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По отношение извършеното увеличение на ФР за 2006г. с неотчетени приходи от продажби по фактури № 27/29.12.2006г., № 28/29.12.2006г. и № 29/29.12.2006г., при ревизията е установено, че приходите от така документирани продажби за износ и съответните им разходи са осчетоводени от жалбоподателя през 2007г. по сметка 701 и 702. /стр. 32 от РД/. Отчетната стойност на продадената продукция и стоки е 24 505.37 лева. При тези фактически данни органите по приходите са увеличили ФР за 2006г. на основание чл. 23, ал.2, т.11 от ЗКПО /отм./ със сумата от 9 408.45 лева, представляващи положителната разлика между приходите от продажбите и съпътстващите им разходи, неотчетени в текущия период.

От заключението на вещото лице Г. А. по т.2.3 от задачите /л.341 – 343 от

делото/ се потвърждават констатациите в РД, че приходът от процесните фактури е отчетен /признат/ от С. – кафе Е. в отчетен период м.01.2007г. независимо, че фактурите са издадени през предходния отчетен период 2006г., защото счетоводните записвания по отразяване на доставките /продажбите/ по счетоводните сметки на жалбоподателя са взети през м.01.2007г. На тази основа експертът е констатирал, че с РА е преобразуван ФР за 2006г. чрез неговото увеличение със сумата от 9 408.45 лева, вместо с изчислените от експертизата 8 818.65 лева, видно от изготвената таблица № 1, колона7, ред 12. Едновременно с това е преобразуван и ФР за 2007г. чрез неговото намаление със същата сума от 9408.45 лева вместо с изчислената от в.л. сума от 8 818.65 лева, видно от изготвената таблица № 2, колона 8, ред 4. Според заключението, което се кредитира и в тази част корекцията е направена, за да може приходът да намери отражение в отчетния период, в който са осъществени и фактурирани съответните продажби, а не в периода на осчетоводяването им от жалбоподателя.

В крайна сметка според вещото лице преобразуването на ФР в две последователни години 2006г. и 2007г. с увеличение и съответно с намаление с една и съща сума от 9 408.45 лева и следващия се по отношения на тази сума корпоративен данък взаимно се неутрализират и не водят до увеличение в данъчната тежест за жалбоподателя, установена с РА за целия ревизиран период на 2002-2007г.

С оглед на така даденото заключение на в.л. А., което се кредитира изцяло от съда, следва да се приеме, че оспореното в жалбата преобразуване на ФР за 2006г. със сумата от 9408.45 лева е законосъобразно и съответства на основния счетоводен принцип за текущо начисляване на приходите и разходите в периода, в който те са осъществени.

Поради това жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

По отношение извършеното преобразуване на ФР за 2007г. с приходите от лихви по договор за заем, при ревизията е установено, че жалбоподателят в качеството си на заемодател е сключил договор за паричен заем от 02.10.2007г. с [фирма] /заемател/. Заемодателят е предоставил на заемателя сумата от 900 000,00 лв., която последният се е задължил да върне до 02.04.2009г. с уговорена годишна лихва 4,2 %. Страните по процесния договор са свързани лица по смисъла на § 1, т. 13 от ДР на ЗКПО, а съгласно чл. 15 от ЗКПО, когато свързани лица осъществят търговските и финансовите си взаимоотношения при условия, които оказват влияние върху размера на печалбата и доходите, отличаващи се от условията между несвързани лица, печалбата и доходите се установяват и се облагат с данък при условията, които биха възникнали за несвързани лица. Констатирано е, че за 2007г.

жалбоподателят не е начислил приходи от лихви по договора за заем. В хода на предходната ревизия на основание чл. 60 - чл. 66 от ДОПК, с Акт за възлагане на експертиза № 24-080028я/05.01.2009 г. е възложена експертиза за определяне на пазарен лихвен процент за периода 2007 г. — 2008г., съгласно изискванията на чл. 16, ал. 2, т. 3 и § 1, т. 32 от ДР на ЗКПО за горепосочената сделка. С експертиза вх. №2559-00-29/20.01.2009 г., изготвена от Е. Г. К., приобщена към доказателствата по процесната ревизия е установено, че пазарната лихва по процесния договор за паричен заем към момента на сключването е в размер на 9.20 % /в т. ч. О. 4,2% + 5.0 % надбавка/. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката представлява отклонение от данъчно облагане, поради което и на основание чл. 16, ал. 1 от ЗКПО ревизиращите са увеличили финансовия резултат за 2007г. с неотчетените приходи от лихви в размер 9 545.77 лева.

Жалбоподателят твърди, че договорът за заем от 02.10.2007г. не е сключен при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, като посочва, че при издаването на ревизионния акт органите по приходите са отчели единствено обстоятелството, че страните по него са свързани лица, без да съобразят, че се касае до отношения между холдинг / [фирма]/ и негово дъщерно дружество - С. – Кафе Е..

Съдът намира жалбата за неоснователна в тази част. Нормата на чл. 16, ал.2, т.3 от ЗКПО предвижда специфична хипотеза на отклонение от данъчно облагане при кредитни взаимоотношения между свързани лица. В. от закона критерий за установяване наличието на отклонение от данъчно облагане в тази хипотеза е договореният лихвен процент да се отличава от пазарната лихва към момента на сключване на сделката. В случая това обстоятелство се установява от извършената при ревизията експертиза на в.л. К., заключението, на която не е оборено чрез насрещно доказване в хода на съдебното производство. След като определеният от страните по договора за заем лихвен процент се отличава от пазарния към момента на сключването му, следва да се приеме, че са налице условията за преобразуване на ФР на основание чл. 16, ал.1 във връзка с чл. 15 от ЗКПО.

Доводите в представената по делото писмена защита на жалбоподателя, основани на взаимоотношенията между жалбоподателя и заемателя по договора, като такива в рамките на съществуващата холдингова структура, са неотнормирани към законосъобразността на ревизионния акт в тази част. Нормата на чл. 16 от ЗКПО е специална по отношение правилата на ТЗ относно отношенията между холдинга и дъщерното му дружество и като такава следва да намери приложение относно данъчноправните последици при извършеното кредитиране

между такива дружества.

По изложените съображения жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

По отношение извършеното увеличение на ФР за 2007г. с отчетени като разходи за реклама в размер на 300 000 лева по фактурата, издадена от ТК Е. през м.12.2007г.

Предвид изложеното по-горе относно незаконосъобразността на РА в частта на отказаното право на данъчен кредит по фактурите, издадени от ТК Е. Е., следва да се приеме, че извършеното увеличение на ФР за 2007г. със сумата на отчетените разходи за реклама по фактура № 304/28.12.2007г. противоречи на фактите по делото и на материалния закон и на това основание РА в тази част следва да бъде отменен.

Останалите фактури, които са предмет на съдебен спор по настоящото дело във връзка със задълженията на С. - Кафе Е. по ЗДДС, касаят финансов период 2008г., който е извън обхвата на ревизията и не касаят задълженията на жалбоподателя по ЗКПО за процесните периоди 2002 – 2007г.

По отношение преобразуването на ФР за 2005 година по т. 8 от РД, за 2006 година по т. 7 от РД и за 2007г. по т. 8 от РД се установява следното:

С ревизионния акт е извършена корекция във финансовия резултат за всеки от посочените периоди, предвид констатациите по т. 4 от РД за 2004г. и извършената корекция в отчетените от жалбоподателя амортизации за видеостена, телевизор и Д. при амортизационна норма от 50 % вместо при норма от 15 %. Предвид изложеното по-горе относно законосъобразността на РА в частта на извършеното преобразуване на ФР за 2004г. със сумата от 1 487.96 лева на основание чл. 22, ал. 8 от ЗКПО /отм./, следва да се приеме, че законосъобразно е коригиран и размера на признатите данъчни амортизации **със сумата от 1 922.98 лева**, представлява разликата между неправомерно начислените амортизации при норма от 50 % и допустимите данъчни амортизации за същия актив при норма от 15 %.

С оглед на изложеното жалбата в тази част следва да се отхвърли.

По отношение на лихвите върху авансови вноски, определени с РА за 2002 – 2007г. при ревизията е установено следното:

Според мотивите на РД дължимите авансови вноски за всеки от ревизираните периоди са изчислени въз основа на декларираната от дружеството облагаема печалба в Г., коригирана с нормативно определения коефициент за предходния финансов период за 01-03 месец, респективно за 04-12 месец. Поради това размера на така определените авансови вноски не се влияе от извършените с акта преобразувания на ФР във всеки от ревизираните периоди. Спрямо декларираната облагаема печалба е приложена ставката по чл. 56, ал. 4

от ЗКПО /отм./ за данъчни периоди 2002 – 2006г., в приложимата ѝ по време редакция. Предвид констатациите в ревизионния доклад, че жалбоподателят не е определял и внасял авансови вноски за корпоративен данък на основание чл. 58, ал.1 от ЗКПО /отм./ са определени лихви за просрочие за тези периоди. Съгласно цитираната норма за неудържаните и невнесените в срок дължими данъци, включително и за авансовите вноски, се дължат лихви съгласно ЗЛВДТДПДВ. За 2007г също е констатирано, че дружеството не е правило авансови вноски по ЗКПО, при наличие на задължение за такива на основание чл. 84 и чл. 90, ал.1 от ЗКПО /ред. ДВ бр. 106/2006г./ и при ставка от 10 % съгласно чл. 20 от същия закон. С оглед на това за 2007г. с ревизионния акт са начислени лихви върху дължимите авансови вноски на основание чл. 175, ал.2, т.2 от ДОПК. Цитираната разпоредба в приложимата ѝ по време редакция предвижда, че лихва се дължи и върху невнесената в предвидения в закона срок авансова вноска – до 31 декември на съответната година.

С оглед на изложеното ревизионния акт в частта на определените лихви върху авансови вноски за корпоративен данък за периода 2002-2007г. съответства на материалния закон, поради което жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

По отношение извършеното преобразуване на ФР за 2004 година /по т. 5 от РД /, за 2005г. /по т. 7 от РД/ и за 2006г. /по т.6 от РД/ на основание чл. 23, ал.2, т.2 от ЗКПО /отм./ с разходите за лихви върху просрочени данъчни задължения в съответните периоди, съдът намира, че оспореният ревизионен акт в тази част е немотивиран до степен, която не позволява да се извърши съдебен контрол за наличието на осчетоводени от жалбоподателя разходи на това основание и техния размер. Р. акт не съдържа фактически констатации в тази връзка като изцяло препраща към мотивите на ревизионния доклад. Последният също не съдържа изложение на конкретни фактически основания за наличието на осчетоводени разходи за лихви върху просрочени задължения и техния размер, послужили за преобразуването на ФР в съответния период. В това отношение са основателни доводите в т. 3.1.12 от жалбата, че дружеството изобщо не е отчитало такива разходи. В тежест на ответника в производството по ДОПК е да установи наличието на основанията по чл. 23, ал.2, т.2 от ЗКПО /отм./ за извършеното преобразуване на ФР. В процесния случай това не е сторено с допустимите доказателствени средства, поради което ревизионният акт в тази част следва да се отмени като издаден в нарушение на материалния закон.

Предвид всичко изложено и след преценка за законосъобразност на оспорения ревизионен акт съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, настоящият съдебен състав приема като краен извод следното:

Р. акт в частта на установените задължения по ЗДДС, произтичащи от непризнатото право на данъчен кредит **в размер на 110 000 лева** по фактурите, издадени от ТК Е. Е. за данъчни периоди м.12.2007г. и м.01.2008г. е издаден в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменен в тази част. Отказът на правото на данъчен кредит в размер на 134 927,04 лева за данъчни периоди от 01.02.2008г. до 31.05.2008г. по фактурите, издадени от [фирма] е законосъобразен и в тази част жалбата на С. – Кафе Е. следва да се отхвърли.

Р. акт в частта на извършеното преобразуване на финансовия резултат /ФР/ **за 2002 година** на основание чл. 23, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм./ с разходите по договори за лизинг в размер на **51 242.24 лева** и на основание чл. 23, ал.2, т.17 от ЗКПО /отм./ със сумата от **44 772.67 лева**, представляваща неотчетен приход /печалба/ ДДС от извършена продажба на 23 броя автомобили Ситроен е издаден в противоречие с приложимия по време материален закон и определения за довносяне данък за общините и данък печалба в размер на **23 155.70 лева** и лихвите върху тази сума, следва да бъде отменен.

За 2002 година ревизионният акт е законосъобразен в частта на определените лихви върху авансови вноски чл. 58 от ЗКПО /отм./ в размер на 383.83 лева и жалбата в тази част следва да бъде отхвърлена.

За 2003 година са определени лихви върху авансови вноски чл. 58 от ЗКПО /отм./ в размер на 136.30 лева, които са съобразени с фактите по делото и приложимия по време материален закон, поради което жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна. Посочените в РД на стр. 15 лихви за просрочие в размер на 573.85 лева върху невнесения в срок корпоративен данък за този период не са определени като допълнително задължение, а е констатирано, че са внесени на 15.07.2004г., поради което съдът не дължи произнасяне в тази част.

За 2004г. ревизионният акт в частта на извършеното преобразуване на ФР на основание чл. 23, ал.2, т.2 от ЗКПО /отм./ със сумата от **584.33 лева** **разходи за лихви за просрочие** е незаконосъобразен, предвид изложеното по - горе и следва да бъде отменен в тази част. Останалите преобразувания на ФР за този период съответно на основание чл. 243, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм. /с със сумата от 11 004.01 лева, представлява непризнати разходи за реклама и на основание чл. 23, ал.2, т.11 от ЗКПО /отм./ със сумата 1487 лева, представляващи непризнати разходи за амортизация на активи /Д., видеостена и телевизор/, ревизионният акт е законосъобразен. При така установеното и използвайки таблица № 5 от заключението на в.л. А. /л. 320 от делото/ увеличението на ФР за 2004г. според корекциите на РА, на ред 3 от таблицата е в размер на 12 491.97 лева /13 076.30 лева – 584.33 лева/. Следвайки таблицата на вещото лице, РА следва да бъде изменен като облагаемата печалба за 2004г. следва да се определи на 68 086.97 лева /68 671.30 – 584.33, а размерът

на дължимия корпоративен данък за 2004г. при ставка 19.5 % възлиза на 13 276.90 лева при определен в РА 13 390.90 лева. Внесения от жалбоподателя данък за същия период е 10 841.26 лева, поради което РА следва да измени като определения данък за довносяне от 2 549.64 лева се определи **на 2 435.69 лева**.

Лихвите върху авансови вноски за 2004г. в размер на 559.96 лева, са законосъобразно определени, поради което жалбата в тази част следва да се отхвърли.

За 2005г. предвид изложените по-горе мотиви РА се явява незаконосъобразен в частта на извършеното увеличение на ФР с разходи за СМР на обща стойност **20 020.28 лева** и законосъобразен за разликата до пълния размер на извършеното увеличение на ФР за този период **69 979.72 лева, разходи за СМР**. Актът е незаконосъобразен и в частта на извършеното увеличение на ФР на основание чл. 23, ал.2, т.2 от ЗКПО /отм./ със сумата **от 3 146.36 лева** разходи за лихви за просрочие на данъчни задължения. В останалата част на извършеното увеличение на ФР съответно на основание чл. 23, ал.2, т.10. от ЗКПО /отм./ със сумата от 68 826.86 лева, представляващи непризнати разходи за реклама, със сумата от 12003.90 лева - разходи за маркетингови проучвания, както и със сумата от 1922.98 лева, представлява разликата между разходите за амортизация на активи за 2005г. от 126 975 лева, с които ФР е увеличен /ред 10 от таблица № 1 на в.л./ и сумата на данъчно признатите разходи за амортизация от 125052.02 лева, с които ФР за 2005г. е намален /ред 1 от таблица № 2 на в.л./, ревизионният акт е законосъобразен. С оглед на изложеното облагаемата печалба или данъчната основа за облагане по ЗКПО /отм./ за 2005г. следвайки таблица № 6 на в.л. следва да се определи на 283 940.98 лева, при определена с РА 307107.62 лева. При данъчна ставка от 15 % - определеният с РА корпоративен данък от 46 066.15 лева се променя на 42 591.14 лева. При това положение РА следва да се измени като за 2005г. се определи данък за довносяне по ЗКПО в размер на **22 385.02 лева**.

За 2005г. жалбата се отхвърля в частта на оспорените лихви върху авансови вноски по ЗКПО в общ размер на 580.70 лева.

За 2006г. ревизионният акт в частта на извършеното увеличение на ФР на основание чл. 23, ал.2, т.2 от ЗКПО /отм./ със сумата **от 24 757.28 лева** разходи за лихви за просрочие на данъчни задължения е незаконосъобразен и така посочената сума следва да се приспадне от общия размер на увеличенията. В таблица № 19 от заключението на ССЕ, в.л. А. е изчислило размера на корпоративния данък за довносяне от жалбоподателя за 2006г. като е отчело и сумата от 7 332.14 лева разходи по договори за реклама от предходни периоди /2004г. и 2005г./, с които ФР подлежи на намаление в същия период. Увеличението на ФР

на останалите основания – с разходите за гориво, както и с разходите от неотчетени продажби съответства на материалния закон и същите следва да се включат в общия размер на увеличенията за 2006г. Следвайки подхода на в.л. в цитираната таблица от общия размер на установените по РА увеличения се определя на 92 172.21 лева /116 929.49 – 24 757.28/ и при размер на намаленията, определен от вещото лице на 52 015.14 лева – облагаемата печалба за 2006г. на жалбоподателя възлиза на 156 449.86 лева. При ставка от 15 % дължимият от жалбоподателя корпоративен данък за 2006г. е в размер на 23 467.47 лева, при определен с решението на ответника размер на задължението от 28 280.89 лева. От жалбоподателя е внесен корпоративен данък от 17 443.92 лева, поради което задължението за довносяне за 2006г. **се определя на 6 023.55 лева** и съответните лихви върху тази сума, при определен в РА данък за довносяне от 10 836.97 лева.

За 2006г. жалбата се отхвърля в частта на оспорените лихви върху авансови вноски по ЗКПО в общ размер на 1078.29 лева.

За 2007г. ревизионният акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен в частта на извършеното увеличение на ФР със сумата от 300 000 лева – разходи за реклама по фактура, издадена от ТК Е. Е. в м.12.2007г., както и в частта на определената обща сума на намаленията на ФР за 2007г., като в размера им следва да се включат и неотчетените като признати разходи за реклами от предходни години в общ размер на 12 467.80 лева съгласно заключението на в.л. /таблица № 20/.

В останалата обжалвана част – относно извършеното увеличение на ФР по ЗКПО /отм./ с приходите от лихви по договор за заем с Б. АД и с разходите за амортизации в по чл. 54 от ЗКПО в размер на 1922.98 лева, ревизионният акт е законосъобразен и жалбата подлежи на отхвърляне. Това налага отмяна и на определения с решението на директора на Дирекция О. корпоративен данък за внасяне в размер на 12 505.25 лева изцяло и съответните лихви върху тази сума.

За 2007г. жалбата се отхвърля в частта на оспорените лихви върху авансови вноски по ЗКПО в общ размер на 979.82 лева.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни искания за присъждане на разноски такива следва да се определят съобразно уважената, респективно отхвърлената част от жалбата. Р. акт се отменя в частта на определените задължения по ЗДДС за сумата от 110 000 лева непризнато право на данъчен кредит, както и в частта на определените по ЗКПО за корпоративен данък за периода 2002г. – 2007г. в общ размер 42 668.28 лева. Жалбоподателят е направил съдебни разноски в размер на 13 022 лева съгласно представения списък на разноските. При общ размер на обжалваните пред съда задължения за данъци по ЗДДС и ЗКПО от 288 990.45 лева, поради което на

жалбоподателя се дължат разноси в размер на 6 879.28 лева. Жалбата се отхвърля за общата сума от 136 322.17 лева, поради което на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 3176.44 лева на основание чл. 161 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал. 2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. След компенсация ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 3 702.84 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/01.12.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], изменен с Решение № 433/31.03.2010г. на директора на дирекция „О.“ при ЦУ на НАП в частта на определените **задължения по ЗДДС**, произтичащи от непризнатото право на данъчен кредит **в размер на 110 000 лева** и съответните лихви върху тази сума по фактури, издадени от ТК Е. Е. за данъчни периоди м.12.2007г. и м.01.2008г., в частта на определения **за довносяне данък за общините и данък печалба за 2002 година** в общ размер на **23 155.70 лева** и лихвите върху тази сума, протичащи от незаконосъобразно преобразуване на финансовия резултат с разходите по договори за лизинг в размер на **51 242.24 лева** и на основание чл. 23, ал.2, т.17 от ЗКПО /отм./ със сумата от **44 772.67 лева**, представляваща неотчетен приход ДДС от извършена продажба на 23 броя автомобили Ситроен; в частта на извършеното увеличение на финансовия резултат за 2007г. със сумата от 300 000 лева – разходи за реклама по фактура, издадена от ТК Е. Е. в м.12.2007г., в частта на установените при ревизията намаления на финансовия резултат за 2007г. в размер на 303 065.02 лева, като вместо нея определя намаления на финансовия резултат за 2007г. в общ размер на 353 270.31 лева, с включени признати разходи за реклами от предходни години в общ размер на 12 467.80 лева, както и в частта на определения корпоративен данък за 2007г. за вносяне в размер на 12 505.25 лева и съответните лихви върху тази сума.

ИЗМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/01.12.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], изменен с Решение № 433/31.03.2010г. на директора на дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, както следва: изменя установеното задължение за корпоративен данък по ЗКПО /отм./ **за 2004 година** от 13 390.90 лева в едно със съответните лихви на 13 276.90 лева и съответните лихви и определя **корпоративен данък за довносяне за 2004г. в размер на 2 435.69 лева** и съответните лихви върху тази сума; изменя установеното задължение за корпоративен данък по ЗКПО /отм./ **за 2005г.** от 46 066.15 лева и съответните лихви на 42 591.14 лева

със съответните лихви и определя **корпоративен данък за довносяне за 2005г. в размер на 22 385.02 лева и съответните лихви върху тази сума**; изменя установеното задължение за корпоративен данък по ЗКПО /отм./ за **2006 година** от 28 280.89 лева и съответните лихви на 23 467.47 лева и съответните лихви и определя **корпоративен данък за довносяне за 2006г. в размер на 6 023.55 лева** и съответните лихви върху тази сума.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. – Кафе” Е., [населено място], против Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/01.12.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - [населено място], изменен с Решение № 433/31.03.2010г. на директора на дирекция „О.” при ЦУ на НАП в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място], [улица] да заплати на [фирма], [населено място] ЕИК[ЕИК] сумата от 3 702.84 лева /три хиляди седемстотин и два лева, осемдесет и четири стотинки/ разности по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: